

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 32/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. Z., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 50/99 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 163/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. Z. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. L. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 50/99 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 163/01.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že *„Okresný súd Bratislava III vydal dňa 10. 11. 1999 rozsudok, č. k. 14 C 50/99, ktorým ma sťažovateľa zaviazal zaplatiť M. J. (v tomto spore navrhovateľ) sumu 1 500 000,- Sk so 17,6 % úrokom (...)“*.

Ďalej je v sťažnosti uvedené, že *„Proti prvostupňovému rozhodnutiu (...) sťažovateľ podal 4. 12. 1999 odvolanie. Krajský súd v Bratislave však rozsudkom zo dňa 26. 09. 2001, č. k. 12 Co 163/01 rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil“*.

Proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 44/2005 z 25. apríla 2005 odmietnuté z dôvodu, že bolo podané po uplynutí zákonom ustanovenej jednomesačnej lehoty.

Podnetom na podanie mimoriadneho dovolania z novembra 2005 sa sťažovateľ domáhal, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti rozsudku okresného súdu z 10. novembra 1999 a proti rozsudku krajského súdu z 26. septembra 2001 mimoriadne dovolanie. Ako uvádza sťažovateľ *„Krajská prokuratúra v Bratislave listom č. k. Kc 2254/05 zo dňa 12. 01. 2006 mi (...) oznámila, že dôvody na využitie mimoriadneho opravného prostriedku nezistila, a že podnet odkladá“*.

Ďalej sťažovateľ opisuje skutkový stav takto:

„Dlžná suma vyplýva zo písomnej zmluvy o pôžičke uzavretej medzi mnou sťažovateľom, ako konateľom spoločnosti Z. (...), so sídlom (...) S., (...), zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: (...) a pánom M. J. Na predmetnej zmluve sa nachádza podpis pána M. J. ako veriteľa a môj podpis spolu s pečiatkou spoločnosti Z. (...), ktorej som konateľom.

Z bežnej praxe je zrejmé, že konateľ spoločnosti koná a podpisuje za spoločnosť tak že k napísanému alebo inak vytlačenému názvu spoločnosti pripojí svoj vlastnoručný podpis, tak ako to obsahuje aj spoločenská zmluva spoločnosti Z. (...) v jej súčasnom znení.

Z uvedeného je zrejmé, že zmluvu o pôžičke som podpísal v mene právnickej osoby, za ktorú konám v zmysle § 133 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a nie ako fyzická osoba. Napriek tejto skutočnosti pán M. J. podal návrh na Okresný súd Bratislava III o vrátenie pôžičky 1 500 000,- Sk proti mne navrhovateľovi ako fyzickej osobe. Vecne legitimovaný je ten účastník, ktorý je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v procese rozhoduje. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nie som v tomto spore pasívne legitimovaný. Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že účastník nebol subjektom práva alebo povinnosti, o ktoré ide v konaní, čo vedie k zamietnutiu návrhu.“

Sťažovateľ taktiež poukázal na to, že „dovolací súd odmietol dovolanie z dôvodu oneskorenia podania dovolania o jeden deň, pričom ako dôvod je uvedená fikcia doručenia. Na doručení, ktorá potvrdzuje doručenie rozsudku odvolacieho súdu je však ako adresát uvedený JUDr. M. P. namiesto mena JUDr. M. P., ktorý bol v danom čase mojim právnym zástupcom. Takisto z nahliadnutia do spisu rozsudok KS č. 12 Co 163/01 je zrejmé, že na pojednávaní, na ktorom som sa sťažovateľ nemohol zúčastniť ma zastupoval JUDr. M. P. a nie JUDr. M. P., ktorého som splnomocnil“.

Rovnako poukázal na skutočnosť, že „dňa 08. 01. 1999 mi pán M. J. zaslal oznámenie, že svoju pohľadávku voči mne sťažovateľovi vo výške 1 50 000,- Sk (správne má byť 1 500 000 Sk, pozn.) s prísl. postúpil JUDr. S. M. (...)

Z uvedeného vyplýva, že pán M. J. v čase podania návrhu o vrátenie pôžičky 1 500 000,- Sk zo dňa 30. 04. 1999 a následne aj v čase vydania rozhodnutia prvostupňového súdu už nebol veriteľom predmetnej pohľadávky. Napriek tejto skutočnosti a mojim poukázaniam na ňu v jednotlivých stupňoch konania, z nej odvolací i dovolací súd nevyvodili dôsledky, i keď je z uvedeného zrejmé, že v spore pán M. J. nie je aktívne legitimovaný a k spornej pohľadávke ho neviaže žiaden právny vzťah“.

Napriek tomu, že sťažovateľ „na tieto vady konania upozorňoval v svojich podaniach na jednotlivých stupňoch konania, ani jeden zo súdov na (...) poukázania nereagoval“.

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že postupom okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, a preto navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal a po predbežnom prerokovaní v senáte vydal nasledovný nález:

„Základné právo sťažovateľa, a to právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 12 Co 163/01, postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod č. k. 14 C 50/99.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 12 Co 163/01, rozsudok Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod č. k. 14 C 50/99 sa zrušujú a táto vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava III. na ďalšie konanie.

Podľa § 36 ods. 2 zák. č. 38/93 Z. z. o organizácii Ústavného súdu priznáva sa sťažovateľovi náhrada trov jeho právneho zastúpenia, splatná do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania...

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03). Inými slovami, ak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemôže sa už z tohto dôvodu na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy zaoberať opodstatnenosťou námietok o porušení základného práva zaručeného v ústave alebo v príslušnej medzinárodnej zmluve o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis I. ÚS 110/03).

Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 50/99 z 10. novembra 1999 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 163/01 z 26. septembra 2001 nadobudol právoplatnosť 15. februára 2002.

Ústavný súd vzhľadom na dátum právoplatného skončenia napadnutých konaní (15. február 2002) a dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu (5. január 2007) konštatuje, že sťažnosť bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2007